

**Wyrok Sądu Najwyższego
z dnia 15 kwietnia 1937 r.
sygn. akt II C 2993/36**

W przypadku częściowego uznania żądania obu stron, w gestii sądu jest całkowite zwolnienie ich od kosztów sądowych albo rozdzielenie ich między obydwie strony.

Sąd Najwyższy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Sądu Najwyższego dr. M. Stefko
sędziowie Sądu Najwyższego: Z. Bańkowski,
St. Staszewski

przy udziale protokolanta aplikanta sądowego T. Rakowskiego
na rozprawie na posiedzeniu jawnym 15 kwietnia 1937 r. sprawie Wacława Zawisłaka,
powoda, przeciw Skarbowi Państwa, pozwanemu o rentę,
po rozpoznaniu skargi kasacyjnej pozwanego na wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 14 września 1936 r., sygn. akt II CA 506/36:

zaskarżony wyrok uchyla, sprawę Sądowi Apelacyjnemu w Krakowie do ponownego
skargę kasacyjną oddala i zasądza koszty kasacyjne 112,50 zł od pozwanego dla
powoda.

Uzasadnienie

Nie zachodzą zarzucone obie podstawy kasacyjne z art. 426 k.p.c. Pozwany nie ubezpieczył powoda w zakładzie pensyjnym funkcjonariuszy prywatnych w czasie od 2 października 1925 r. po koniec 1927 r. i powodowi, niezdolnemu do pracy odmówiono w 1932 r. renty inwalidzkiej dla braku 60 miesięcy składkowych. Powód dochodził przeto od pozwanego renty miesięcznej 227,70 zł, jako szkody, powstałej z winy pozwanego. Z żądaniem tym powód utrzymał się w myśl wyroku Sądu Najwyższego z 4 kwietnia 1935 r., sygn. akt II C 306/34/3 Następnie dozwolono jednak wznowienia postępowania, gdyż Zakład Ubezpieczeń Społecznych pismem z 19 września 1935 r. oznajmił, iż przyznał powodowi od dnia 1 listopada 1932 r. rentę miesięczną 209 zł, po czym wyrokiem zaskarżonym przy sądzono powodowi prawomocnie rentę 18,70 zł miesięcznie, jako różnicę między rentą mu należną, a płaconą z ubezpieczeń społecznych. Wyrok ten zaskarżył pozwany tylko w orzeczeniu o kosztach, wzajemnie poniesionych i żąda przysądzenia pozwanemu kosztów trzech instancji. Skoro powód z żądaniem skargi renty 227,70 zł utrzymał się choćby tylko co do renty 18,70 zł, to żądanie pozwu w części uwzględniono i sąd orzekający był władny koszty wzajem znieść lub rozdzielić je stosunkowo (art. 102 k.p.c.). Wybierając jedną

z tych możliwości wyrok zaskarżony nie naruszył przeto przepisów postępowania (art. 426 ust. 2 k.p.c.). Trafna jest też wykładnia prawna, w myśl której koszty sporu poniosły obie strony. Władze ubezpieczeń społecznych w 1932 r. odmówiły powodowi renty, zatem pozew odszkodowawczy wniesiony we wrześniu 1933 r., był uzasadniony w art. 112 rozporządzenia z 1927 r.¹ Skoro zaś w jesieni 1935 r. powodowi z ubezpieczeń społecznych przyznano rentę 209 zł, to do tej kwoty cały spór jednakowo dla obu stron utracił cechy celowego dochodzenia praw i celowej obrony (art. 98 k.p.c.), ani też nie było niewłaściwego postępowania jednej ze stron (art. 104 k.p.c.) sporu (art. 426 ust. 1 k.p.c.).

Koszty kasacyjne, art. 101-109 k.p.c.

[Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 listopada 1930 r. - Kodeks Postępowania Cywilnego (k.p.c.): art. 98, art. 102, art. 104, art. 426; Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 r. o ubezpieczeniu pracowników umysłowych: art. 112.]

¹ Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 r. o ubezpieczeniu pracowników umysłowych, Dz.U. 1927 nr 106 poz. 911.